

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กำหนดคุณภาพของผู้เรียนไว้เกี่ยวกับการอ่านและการเขียนว่า ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างดี สามารถอ่านและเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ รู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาการใช้ภาษาและสามารถนำภาษาไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้ให้ความสำคัญกับทักษะทางภาษามาก โดยเฉพาะเรื่องการนำทักษะทางภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งจำเป็นต้องมีการฝึกฝนให้สามารถนำภาษาไปใช้ในการสื่อสารได้ดี ทักษะการอ่านเป็นทักษะของการรับรู้เรื่องราว ส่วนทักษะการเขียนเป็นทักษะของการแสดงความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็นในการเรียนภาษาไทยต้องเรียนให้สามารถรับสารและส่งสารได้ รับรู้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างพินิจพิเคราะห์เลือกใช้คำ เรียบเรียงความคิด ความรู้ ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามกาลเทศะ บุคคล และมีประสิทธิภาพ (กรมวิชาการ, 2544 : 2)

ทักษะการเขียนนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการสื่อความอีกทักษะหนึ่ง เป็นการใช้ตัวอักษรในการจารึกข้อความให้เป็นลายลักษณ์อักษรในการสื่อความหมายในแง่มุมต่างๆ แม้แต่การสื่อความในชีวิตประจำวัน นอกจากจะติดต่อกันด้วยภาษาพูดแล้ว ยังต้องใช้ภาษาเขียนเพื่อสื่อสารในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนบันทึก การเขียนสรุปความ การเขียนแสดงความคิดเห็น และการกรอกแบบฟอร์มต่างๆ เป็นต้น สังคมในยุคปัจจุบันถือได้ว่าเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ ผสมผสานกับความเจริญก้าวหน้าทางนวัตกรรมและเทคโนโลยีต่างๆ ทำให้การสื่อสารด้วยภาษาเขียนมีบทบาทสำคัญมากขึ้น ความสามารถในการเขียนสื่อความจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก ประสบการณ์ต่างๆ โดยผ่านกลไกทางนวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อมุ่งสร้างความเข้าใจได้อย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง

ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ให้ความสำคัญเรื่องทักษะการเขียนไว้อย่างชัดเจนและต่อเนื่องเช่นเดียวกันนอกจากนี้แนวทางในการประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาทุกแห่งได้ให้ความสำคัญเรื่องการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร ถือได้ว่าการสื่อสารเป็นการสื่อความหมายประเภทหนึ่งที่ต้องใช้เวลาในการประณีตบรรจงมากเพื่อให้ข้อความที่เขียนได้นั้นเป็นที่เข้าใจอย่างชัดเจน นอกจากนี้การสอนทักษะการเขียนถือว่าเป็นเรื่องยากสำหรับครูผู้สอน เพราะการที่จะสอนให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างสละสลวยนั้นต้องอาศัยการฝึกฝนมาเป็นเวลานาน ทั้งนี้ด้วยในการประเมินผล การเรียนรู้เรื่องการเขียนส่วนมากจะนิยมออกข้อสอบเป็นแบบปรนัยมากกว่าแบบอัตนัย เนื่องจาก

ความสะดวกในการตรวจของครูผู้สอนและเป็นการปิดกั้นความคิดของผู้เรียนให้อยู่ในกรอบ ซึ่งถ้าตอบแบบอัตโนมัติก็ต้องอาศัยความคิด ประสบการณ์จากการอ่านตลอดจนศิลปะการใช้ในการสื่อความหมายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ตนเองจะสื่อถึงและต้องสอดคล้องกับโจทย์ที่กำหนดให้ โดยใช้ภาษาของตนเองเป็นผู้ถ่ายทอด (ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์, 2537 : 14) ปัญหาการสอนภาษาไทยในด้านการเขียนเพื่อการสื่อสาร อาจมีสาเหตุมาจากตัวครูในด้านอื่นๆ อีก เช่น ครูไม่ค่อยฝึกทักษะการเขียนให้กับนักเรียนมากเท่าที่ควร เนื่องจากจำนวนนักเรียนในชั้นเรียนมีมากจนครูไม่สามารถตรวจงานได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนนัก ทำให้นักเรียนไม่ทราบข้อผิดพลาดของตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการเขียนที่จะต้องมีการตรวจ แก้ไขข้อเขียนของนักเรียนและชี้จุดบกพร่องเพื่อนำไปสู่การแก้ไขและพัฒนาปรับปรุงงานเขียน แต่ทั้งนี้ นักเรียนไม่มีโอกาสทราบผลย้อนกลับในการแก้ไขงานเขียนของตน จึงอาจทำให้มองไม่เห็นความสำคัญของการเขียนไปในที่สุด (สุจริต เพียรชอบ, 2531 : 11)

สำนักงานทดสอบทางการศึกษา (กรมวิชาการศึกษา, 2545 : 4 - 7) ได้ประเมินคุณภาพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาทางการเขียนโดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนทั่วประเทศ พบว่า ระดับความสามารถของนักเรียนด้านการเขียนมีความแตกต่างกันมาก ผ่านเกณฑ์ประมาณร้อยละ 63.57 ซึ่งหน่วยงานที่ประเมินคุณภาพการศึกษาได้เสนอแนะเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยไว้ว่า ควรพัฒนาทักษะด้านการเขียนให้นักเรียนมีระดับความสามารถสูงให้ใกล้เคียงกันมากขึ้น

ปีการศึกษา 2545 กรมวิชาการศึกษา ได้ออกคำสั่งเป็นหนังสือราชการกำชับให้โรงเรียนมัธยมศึกษาทุกโรงเรียนปรับเปลี่ยนการวัดและประเมินผลใหม่ โดยกำหนดให้ทุกรายวิชา ออกแบบทดสอบเป็นข้อสอบอัตนัย 70% และออกแบบทดสอบเป็นข้อสอบปรนัยเพียง 30% ซึ่งมีผลทำให้โรงเรียนประสบปัญหาเดียวกันคือผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาในการเขียนสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นเรื่องที่ครูทุกคนต้องช่วยกันแก้ไข และโดยเฉพาะวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาแกนหลักและเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องทำให้ผู้เรียนมีความรู้ มีทักษะ มีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเขียนสื่อสาร ถ่ายทอดความคิดเรื่องราว ลำดับเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจน สามารถอธิบาย เลือกลงข้อดี คำ สำนวน และวิธีเขียนมีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับทุกรายวิชา ครูผู้สอนจึงควรพัฒนาการสอนโดยเฉพาะการสอนเขียนในวิชาภาษาไทย

สำนักงานการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบันยังประสบปัญหาอยู่ สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการศึกษา (2545 : 4 - 14) ได้ประเมินคุณภาพการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยสุ่มตัวอย่างจากนักเรียนทั่วประเทศ ทุกสังกัด เพื่อประเมินความสามารถในการรับสารและส่งสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตรงตามวัตถุประสงค์ ผลการประเมินพบว่า นักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับพอใช้ ส่วนการประเมินความสามารถด้านการเขียนเรียงความ และเขียนแสดงความคิดเห็น ผลการประเมินพบว่าระดับความสามารถของนักเรียนมีความสามารถแตกต่างกันมาก มีโรงเรียนที่ผ่านเกณฑ์

การประเมินร้อยละ 63.57 ซึ่งหน่วยงานที่ทำประเมินได้เสนอแนะเกี่ยวกับความสามารถด้านภาษาไทยและการเขียนภาษาไทยว่า ควรพัฒนาให้นักเรียนมีระดับความรู้ ความสามารถสูงใกล้เคียงกันมากขึ้น จากปัญหาดังกล่าวควรควรมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยเน้นการฝึกทักษะปฏิบัติและการเรียนรู้ภาษาอย่างบูรณาการมากกว่าการท่องจำ

จากผลกระทประเมินการอ่าน คิดวิเคราะห์และเขียนข้อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจิตร เขต 1 ผลการประเมินการเขียนข้อความอยู่ในเกณฑ์ต่ำ ผู้วิจัยจึงศึกษาค้นคว้าเทคนิควิธีการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนข้อความของนักเรียน

จากเหตุและปัญหาดังกล่าวข้างต้น การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการเรียนวิธีหนึ่งที่จะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้ เนื่องจากเป็นวิธีการเรียนที่ทำให้เกิดการกระตุ้นความคิดซึ่งกันและกันของนักเรียน ให้นักเรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อช่วยกันเรียนรู้ให้เกิดความรู้ความคิดรวบยอด ทักษะและความเข้าใจ มีความสุขในการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สลาวิน (Slavin, 1995 : 135 - 137) โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือนี้จะกำหนดนักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 - 6 คน สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วย ผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกันโดยสมาชิกจะคอยกระตุ้นซึ่งกันและกัน เพื่อพากันไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ และจะได้รับรางวัล เมื่อสมาชิกในกลุ่มเกิดการเรียนรู้หรือมีความสามารถเพิ่มขึ้น ซึ่ง สลาวิน (Slavin, 1990 : บทคัดย่อ) ได้สังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า ผลที่เกิดขึ้นที่สำคัญคือ ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นมากกว่าการเรียนแบบอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนแบบแข่งขัน การเรียนแบบเป็นรายบุคคลหรือการเรียนตามปกติ เพราะการเรียนรู้แบบร่วมมือมีกระบวนการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้มากกว่า นอกจากนี้ การเรียนรู้แบบร่วมมือยังทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาเรียน ชั้นเรียน และโรงเรียน มีความมั่นใจในความสามารถทางการเรียนของตนและมีความสนใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น และยังส่งเสริมความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างนักเรียนที่มีพื้นฐานทางสังคมที่แตกต่างกัน ยอมรับเพื่อนที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำกว่า เพิ่มความนับถือในตนเอง มีความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นและเข้าใจในความรู้สึกของผู้อื่นได้มากขึ้น

ดังนั้น การเรียนรู้แบบร่วมมือจึงเป็นเทคนิคหนึ่งที่สามารถนำมาแก้ไขปัญหการเรียนดังกล่าวได้ ซึ่งการเรียนรู้แบบร่วมมือมีหลากหลายเทคนิคที่สามารถนำมาใช้ได้ โดยเฉพาะเทคนิคแบบ ซี. ไอ. อาร์. ซี. (CIRC : Cooperative integrated reading and composition) ซึ่งเป็นการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ใช้ในการพัฒนาการอ่านและการเขียนโดยเฉพาะที่ประกอบด้วย กิจกรรมหลัก 3 กิจกรรม คือ กิจกรรมการอ่านแบบเรียน การสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการบูรณาการภาษากับการเรียน (Slavin, 1995 : 104 - 110) จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงนำเทคนิค CIRC มาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดยผู้วิจัยมุ่งเน้นการนำเทคนิค CIRC

มาใช้ในการส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนข้อความ ซึ่งขั้นตอนของ CIRC เน้นทั้งกระบวนการอ่านและเขียนโดยเริ่มจากการอ่านออกเสียง ฝึกหาความหมายของคำ สะกดคำ อ่านในใจ อ่านออกเสียงเป็นคู่ ค้นหาคำตอบจากเรื่อง โดยการจับประเด็นจากเรื่องที่อ่าน พร้อมทั้งฝึกการวิเคราะห์เรื่องและฝึกการใช้เหตุผล เล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่ได้อ่าน และขั้นสุดท้ายคือ สามารถเขียนสรุปเรื่องจากเรื่องที่อ่านได้ จะเห็นได้ว่าขั้นตอนของ CIRC ในแต่ละขั้นนั้นเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนข้อความและสามารถพัฒนาไปถึงการอ่านขั้นสูงได้ ซึ่ง สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537 : 95) ได้เสนอแนะว่า การอ่านหนังสือบ่อยๆ จะทำให้ผลการเรียนดีมากยิ่งขึ้น เพราะถ้าอ่านมากก็จะมีประสบการณ์ทางด้านการอ่านและนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้และทำให้ผู้เรียนฉลาดเลือกหนังสือที่จะอ่านได้ซึ่งส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นตามไปด้วย

นอกจากเทคนิค CIRC จะช่วยส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจและการเขียนข้อความแล้วยังมีผู้วิจัยพบว่าเทคนิค CIRC ช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ดังงานวิจัยของสชันเดอร์ (Schundler, E. T., 1992) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลของการเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะรวมทางภาษา โดยทำการทดลองกับนักเรียน 2 ระดับชั้น คือ นักเรียนเกรด 3 จำนวน 310 คน ครูผู้สอนจำนวน 24 คน และนักเรียนเกรด 5 จำนวน 320 ครูผู้สอนจำนวน 18 คน ในการทดลองครูผู้สอนทั้ง 2 ระดับชั้นในขั้นตอนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี เปรียบเทียบกับ วิธีสอนอีกวิธีหนึ่งที่ไม่ใช่การเรียนการสอนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี จากการทดลองพบว่า การเรียนโดยวิธี ซี ไอ อาร์ ซี ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ทางด้านคำศัพท์ของนักเรียนเกรด 3 ดีขึ้นเป็นส่วนมาก ส่วนนักเรียนเกรด 5 ผลสัมฤทธิ์ทางด้านกรอ่านเพื่อความเข้าใจในภาษาของนักเรียนดีขึ้นเป็นส่วนมากเช่นกัน

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยพบว่า มีการนำการเรียนแบบร่วมมือมาใช้ได้ผลดีในทุกรายวิชารวมทั้งวิชาภาษา เช่น งานวิจัยของ วรนาถ เกื่อนคำ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอังกฤษ พบว่านักเรียนที่เรียนแบบร่วมมือโดยใช้โปรแกรม CIRC มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ ส่วน วิราพร เกื้อปัญญา (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธี CIRC ผลการวิจัยพบว่า ความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนที่เรียนโดยวิธี CIRC สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพุลศรี กิจเจลา (2544 : 101 - 102) ได้ศึกษาความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 56 คน แบ่งเป็นกลุ่มๆ ละ 28 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรม CIRC กลุ่มที่ 2 ที่ได้รับการสอนตามปกติ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมแบบ CIRC มีความสามารถในการเขียนภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากเหตุและผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC มาใช้ เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนข้อความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจิตร เขต 1 ซึ่งมีผลการประเมินการเขียนข้อความอยู่ในเกณฑ์ต่ำ เพราะเป็นเทคนิค CIRC เป็นเทคนิคที่ช่วยทำให้นักเรียนมีความสามารถใกล้เคียงกันมากขึ้น ทั้งยังเป็นวิธีการสอนที่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และการปฏิรูปการศึกษาที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

จุดมุ่งหมายการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนข้อความสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC

สมมติฐานการวิจัย

ความสามารถในการเขียนข้อความสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาพิจิตร เขต 1 จำนวน 120 คน

2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เรื่อง การเขียนย่อความ การเขียนสรุปความ การเขียนเรียงความ และการเขียนแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยคัดเลือกเรื่องที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรสถานศึกษา โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา

3. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรจัดกระทำ คือ การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการเขียนข้อความ

4. ระยะเวลาในการวิจัย

ดำเนินการทดลอง เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ๑ ละ 4 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเรียนรู้โดยใช้เทคนิค CIRC หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการเขียนข้อความ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามหลักสูตรของโรงเรียนวังทรายพูนวิทยา โดยให้ผู้เรียนศึกษาตามขั้นตอนของเทคนิค CIRC ซึ่งมี 4 ขั้นตอนคือ

1) **ชั้นนำเสนอบทเรียน (Teacher Presentation)**

ครูเป็นผู้นำเสนอบทเรียน โดยการทบทวนศัพท์เก่า สอนคำศัพท์ใหม่

2) **ขั้นฝึกทำงานเป็นทีม (Team Practice)** ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน

ดังนี้ คือ ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่และฝึกแบบอิสระ

2.1) ฝึกโดยมีครูควบคุมอยู่ (Controlled Practice)

2.2) ขั้นตอนการฝึกแบบอิสระ (Free Practice)

3) **ขั้นการทดสอบ (Testing)**

4) **ขั้นตระหนักถึงความสำเร็จของกลุ่ม (Team Recognition)**

2. ความสามารถในการเขียนข้อความ หมายถึง ผลงานของผู้เรียนในการใช้

ภาษาเรียบเรียงเรื่องราว ถ่ายทอดความรู้ ความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจ โดยใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาของตนเอง การเสนอชื่อเรื่อง การใช้ภาษาสื่อความหมาย การขยายความ การลำดับความให้ถูกต้องเหมาะสม โดยเขียนออกมาในรูปแบบของการเขียนประเภทต่างๆ ได้แก่ การเขียนย่อความ การเขียนสรุปความ และการเขียนเรียงความ เป็นต้น ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนข้อความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. นักเรียน หมายถึง ผู้เรียนที่ศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวังทรายพูนวิทยา ปีการศึกษา 2551

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยใช้เทคนิค CIRC ซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

2. เป็นแนวทางสำหรับสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา และสถาบันที่ผลิตครู ในการนำไปให้ความรู้แก่ครูผู้สอนสาระการเรียนรู้ภาษาไทย